

**Fergün
Atalay**

—
Roman
—

*Eflatun
Kuşağın
Peşinde*

Fergün Atalay, Muş'ta dünyaya gelmiş bir Diyarbakırlı. Gazi Üniversitesi İktisadi ve İdari Bilimler Fakültesi'nden mezun oldu. Profesyonel gazeteciliğe 1998 yılında Ankara'da başladı. TV kanallarında muhabir ve editör olarak çalıştı. İstanbul'da gazeteciliğe devam ediyor.

Eflatun Kuşagın Peşinde

EFLATUN KUŞAĞIN PEŞİNDE

Yazan: Fergün Atalay

Editör: Neclâ Feroğlu

Yayın hakları: © Doğan Egmont Yayıncılık ve Yapımcılık Tic. A.Ş.

Bu eserin bütün hakları saklıdır. Yayınevinden yazılı izin alınmadan kısmen veya tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

1. baskı / Mart 2020 / ISBN 978-605-09-7272-6

Sertifika no: 11940

Kapak tasarımı: Serçin Çabuk

Baskı: Yıkılmazlar Basın Yayın Prom. ve Kağıt San. Tic. Ltd. Şti.

15 Temmuz Mah. Gülbahar Cad. No: 62/B Güneşli - Bağcılar - İSTANBUL

Tel: (212) 515 49 47

Sertifika no: 45464

Doğan Egmont Yayıncılık ve Yapımcılık Tic. A.Ş.

19 Mayıs Cad. Golden Plaza No. 3 Kat 10, 34360 Şişli - İSTANBUL

Tel. (212) 373 77 00 / Faks (212) 355 83 16

www.dogankitap.com.tr / editor@dogankitap.com.tr / satis@dogankitap.com.tr

Eflatun Kuşanın Peşinde

Fergün Atalay

Diyarbakır Cezaevi'nin tüm kayıplarına,
bu felaketin geride kalanlarına...

1. Bölüm

“Çok derindir geçmişin kuyusu.”

Thomas Mann

1

30 Temmuz 2011

“Böyle bir şeyi nasıl yaptın, inanamıyorum. Senin gibi biri! Yaşlı başlı bir adamın evine girip kafasına silah dayıyorsun. Ellerinini, ayaklarını bağlayıp sorguya çekiyorsun! Bu da yetmez gibi, yaptığın her şeyi kaydediyorsun.”

“Sorguya çekmedim Özdemir! Röportaj yaptım!”

“Dicle, yapma Allah aşkına! Ben bilmiyor muyum sorgu ile röportaj arasındaki farkı?”

Dicle çaresizce baktı. Bir şeyler söylemeye hazırlanır gibiydi ama son anda yutkundu. Uzunca sayılabilecek bir süre sessizliğe gömüldü. Masaya ellerini uzattı. Baticon ile pansuman yapılmış, yer yer sarıya çalan yaralara dikti gözünü. Sol avcunu açtı, elinin ayasını çapraz olarak ikiye bölen, morarmaya yüz tutmuş ince uzun ize takıldı sonra. Olanların üzerinden sadece 24 saat geçmişti. Neyi, nasıl anlatacağımı düşündü.

Özdemir’le 6 yıl önce zorlu, medyatik bir davayla ilgili röportaj sırasında tanışmışlardı. Dicle’nin İngiltere’den yeni döndüğü, İstanbul’a alışmaya çalıştığı vakitlerdi. Röportajdan sonra uzun uzun sohbet etmiş, sonrasında da görüşmeyi sürdürmüşlerdi. Bir cezaevinde bir araya gelecekları ikisinin de

aklının ucundan bile geçmezdi. Ama buradalardı işte. Dicle, yüzünde eğreti duran bir gülümsemeyle baktı Özdemir'e. Sol elini yelpaze gibi kullanarak yüzünü serinletmeye çalışırken, sargılarla kapatılmış sağ omzundaki keskin acıyı hissetti.

“İstanbul bu kadar sıcak olur muydu? Boğuluyorum...”

“Tabii, tabii, şu an havalardan bahsetmek için çok uygun bir zaman. Daha ciddi ne olabilir ki!”

“Gergin ortamlarda herkes havadan sudan bahsediyor, ben de bir şansımı deneyeyim dedim.”

“Bu durumda pek işe yaramıyor Dicle.”

Özdemir zorla da olsa gülümseyince Dicle derin bir nefes aldı. Katillerle, canilerle, profesyonel hırsızlarla uğraşmışlığı vardı Özdemir'in ama şu an sahici bir çaresizlik içindeydi. Dicle'ye döndü, sitemkâr bir tonda söylendi.

“39 yaşındayım, 16 yıldır avukatım. Bu meslekte dünyanın en rezil insanlarını gördüm. Gözünü kırpmadan adam kesen soğukkanlı katillerle karşılaştım. Kötü şeyler yapmış iyi insanlar da tanıdım. Ama sen... Aklım havsalam almıyor...”

“Ben gemileri 30 yıl önce yaktım Özdemir. Bir günün hikâyesi değil bu. Hiç üstüme gelme. Olan olmuş artık.”

Özdemir dikkatle baktı.

“Çocuktun o zaman Dicle. Bunca yıl neyi sürükledin peşinden?”

“Zaman neyi değiştiriyor Özdemir? Neyi? Zaman geçince düzeliyor mu her şey? Unutuluyor mu?”

Özdemir Dicle'nin “korkunç şeyler” yapmış olmasını bir türlü kabul edemiyordu. Hayal kırıklığının bir nedeni daha vardı. Yakın olduğunu zannettiği Dicle hakkında hiçbir şey bilmediğinin, genç kadının ulaşılmaz, ketum halini doğru yorumlamadığının farkına varmıştı. Sadece Özdemir değil aslında, Dicle'nin çalıştığı televizyon kanalındaki arkadaşları, ara ara birbirlerine selam verdikleri komşuları da şaşkındı. Olay birkaç saat içinde duyulmuştu. Haber TV'de muhabirlik ve sunu-

culuk yapan Dicle Emekçiöglü, tutuklanmıştı. Mesai arkadaşları yıllarca iç içe oldukları insanı hiç tanıyamadıklarını düşünüyor, hatta bazıları Dicle'yle baş başa geçirdikleri zamanları düşünüp ürperiyordu. Önceden yaptıkları konuşmalardan, Dicle'nin verdiği tepkilerden bugünkü suçluya dair işaretler çıkarıyorlardı. “Ben o kızda bir tuhaflık olduğunu hep sezmiştim” diyen bir dost bile vardı aralarında. Günün tek konusu buydu işyerinde. Plazanın bir podyumu andıran koridorlarında, başarının verdiği özgüvenle, şıkır şıkır kıyafetler içinde salınan genç, güzel, çok iyi eğitim görmüş bir beyaz yakalının içinden nasıl olur da böyle bir “canavar” çıkabilirdi? Böyle bir insanın ne derdi olabilirdi ki? İnsan denilen varlığı anlamaktan âcizlerdi elbette. Sadece görüneye bakmaktan kör olmuş insan kalabalığını barındıran bir plazaydı orası sonuçta.

Dicle geriye yaslandı. Havada yaz sıcağının bunaltıcı ağırlığı vardı ama cezaevinin metal sandalyesinin soğukluğunu sırtında hissetti. Oturduğu yerde bacaklarını kendisine çekti, zaten ufak tefek olan bedeni iyice küçüldü. Yüzünde tuhaf bir şekilde rahatlamış, suçluluk işaretleri olmayan, sakin bir ifade vardı.

Özdemir yine sayıklarcasına konuşmaya başladı.

“Neden beni çağırmadın? Niye hastanede ifade verdin? Barodan gönderilen avukatı tanıyorum. Ruhsuz adamın tekidir. Hiç çabalamamış ki senin için...”

Özdemir, görüntüleri henüz izlememişti. Cezaevi savcısıyla ayaküstü sohbetinde duyduklarından daha fazlasını bilmiyordu. Dicle sıkıntılı bir ifadeyle cevap verdi.

“Arayamadım seni, yapamadım o anda. Akıl edemedim...”

“75 yaşında bir adamla ne zorun vardı? Seninle ne bağlantısı var? Seni nasıl kurtaracağım ben? Neden yaptın?”

Dicle, sıcaktan alınına yapışmış saçlarını eliyle geriye doğru attı. Saçlarının yüzüne düşen kısmını sol kulağının arkasına sıkıştırdı.

Geçmişten gözünü kaçırma, unutmak kaybetmektir.

İnsan 30 yıl boyunca saatleri, günleri sayar mı? Dicle saydı. Diyarbakır Cezaevi felaketinin geride kalanlarından biriydi. Unutmamak için 262 bin 980 saat, 10 bin 957 gün saydı. Adalet ararken muhatap bulamadı. En sonunda eflatun elbise kuşağını cebine koyup hesaplaşmaya gitti... İçinden taşan sese kulak verdi: Geçmişten gözünü kaçırma, unutmak kaybetmektir.

"Ben Dicle Emekçioğlu. Hatırladın mı?"

"Seni hayatımda ilk kez görüyorum. Kimsin sen?"

Ne istiyorsun benden?" Gözlerinin içine içine bakıp, "Bu kez soruları ben soracağım" dedim. Cebimden kuşağı çıkardım.

Eflatun, beyaz benekli, artık siyaha dönmüş kan lekeleri olan elbise kuşağını... Bağırmağa başladım. "Ben seni bütün çocukluğum boyunca Allah sandım! Kâbuslarımda hep senden korktum! Sen bizim eve gelene kadar üç kişilik mutlu bir aileydik. Ben şimdi 'bir' bile değilim! 'Bir' bile değil, anladın mı! Çocuktum, çocuk! Pişman ol hiç değilse, ne olur hiç değilse pişman ol!"

"Ne demek istiyorsun? Ben seni tanımam etmem."

Gözlerimi ayırmadan birkaç saniye baktım ona.

Merakla kanşık endişeyle bekliyordu ne söyleyeceğimi.

"Bu, beni ilk görüşün değil Oğuzhan Bey!"

teşviiye edilen
KDV siz
setia fiyatı

₺ 33

ISBN 978-605-09-7272-6

ISBN 978-605-09-7272-6

9 786050 972726

Doğan
Kitap